

סיפור של פיפקין הקטן

כתבו פיקולי ולירבו

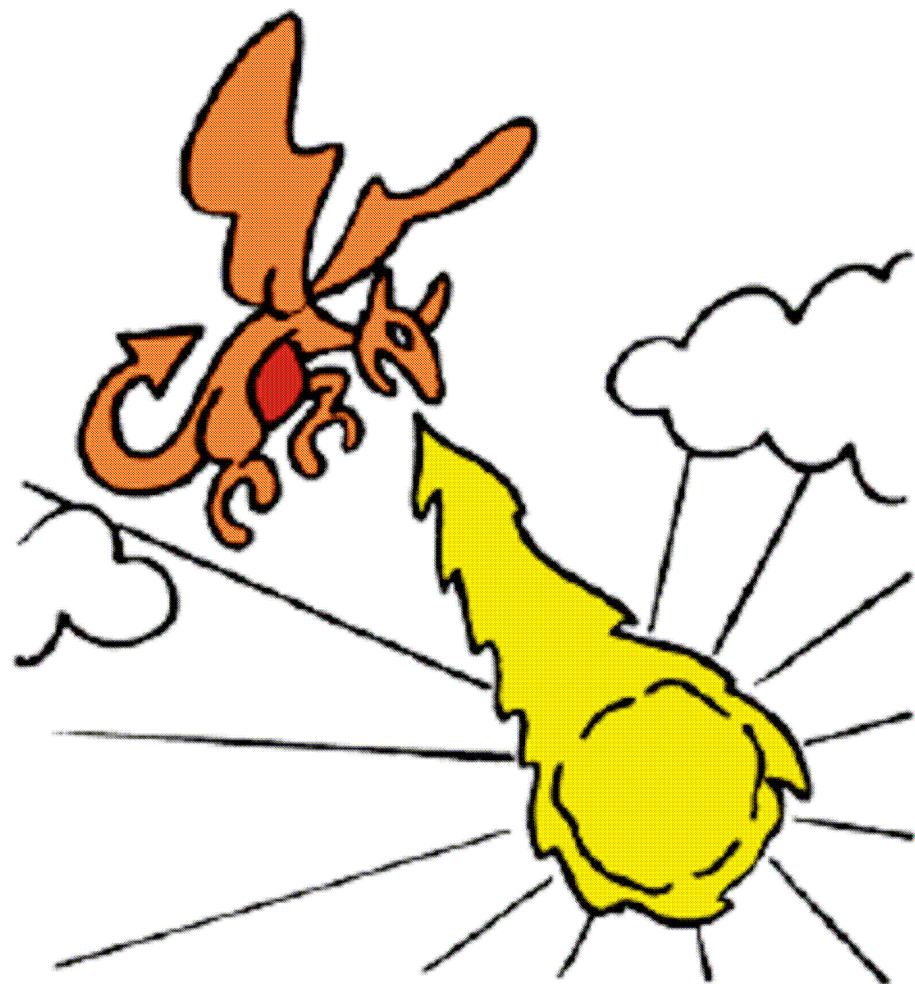

היה היה פעם פיפקין
כולו אפור.
הוא גר במערה
חשוכה מאוד.

פיפקין פחד מהשמש.
הוא חשב שהשמש
היא דרקון גדול
בשמיים.

ומאחר שפיפקין לא
יצא אף פעם מהמערה
שלו, לא היה לו חבר.
הוא היה עצוב מאוד.

ולכן הוא חיבר שיר קטן
בו הוא ביטא את
העצב:
"תלונתו של פיפקין"

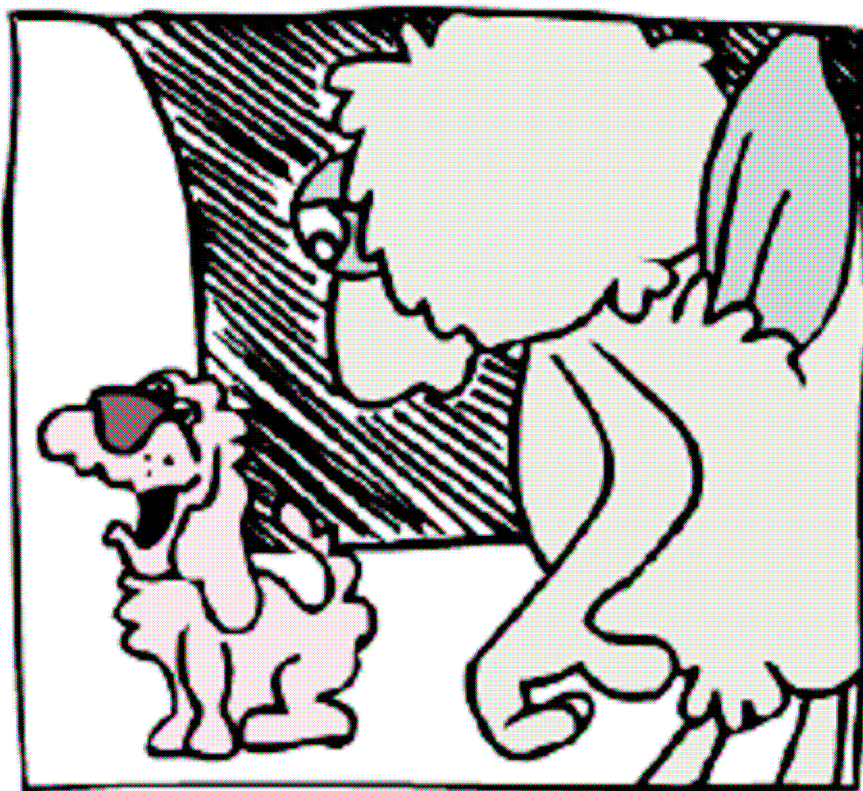

"אני פיפקין אפור
וחיזור.
אני בודד ואין לי חבר.
אני לא יוצא בגלל
החמה,
שדולקת מעל האדמה."

פעם כלב אחד שמע
את השיר העצוב של
פיפקין.
הוא ניכנס למערה.

פיפקין הופתע. "תרצה
להיות חבר לי?" שעל
את הכלב.

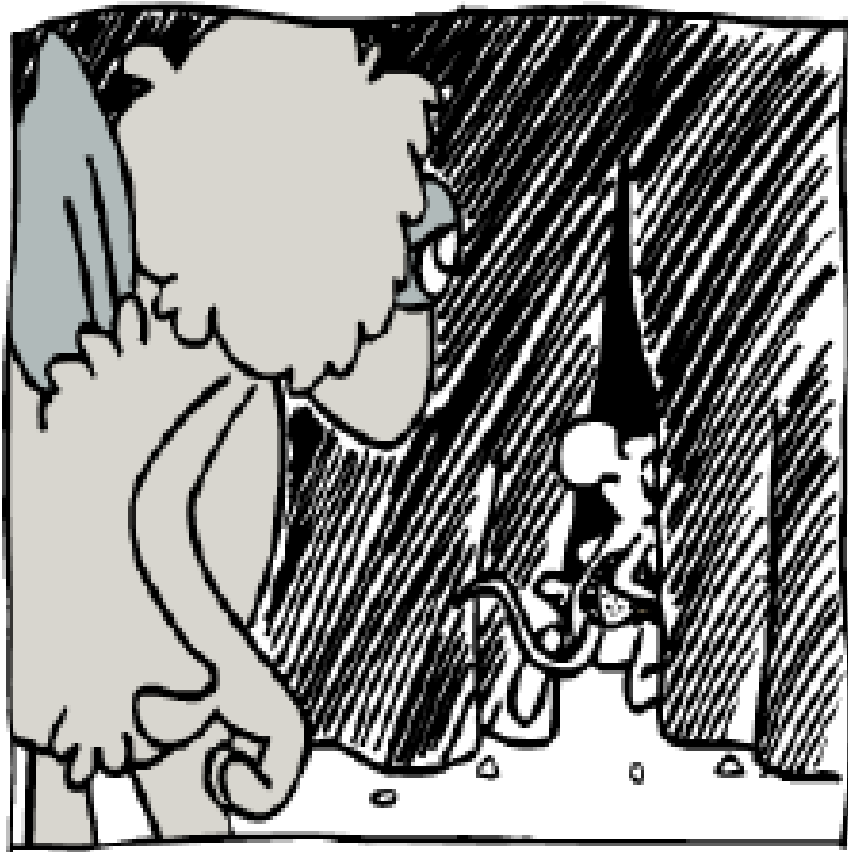
"אני מצטער. חשור
מדי במערה שלך"
ענה הכלב ויצא.

פיפקין נשאר עצוב.
אך פתאום שמע
רשרוש במערה שלו.
הוא ראה עכבר קטן
לבן.

"עכבר! עכבר! אולי
תהיה חבר שלי?"
שאל פיפקין את
העכבר.
אבל העכבר לא ענה.
הוא עבר את המערה
עם חתיכת לחם.

הפעם פיפקין היה
עצוב מאוד. הוא בכה

ושר:

"אני פיפקין אפור

וחיוור.

אני בודד ואין לי חבר.

לפעמים הייתי רוצה

לרוץ,

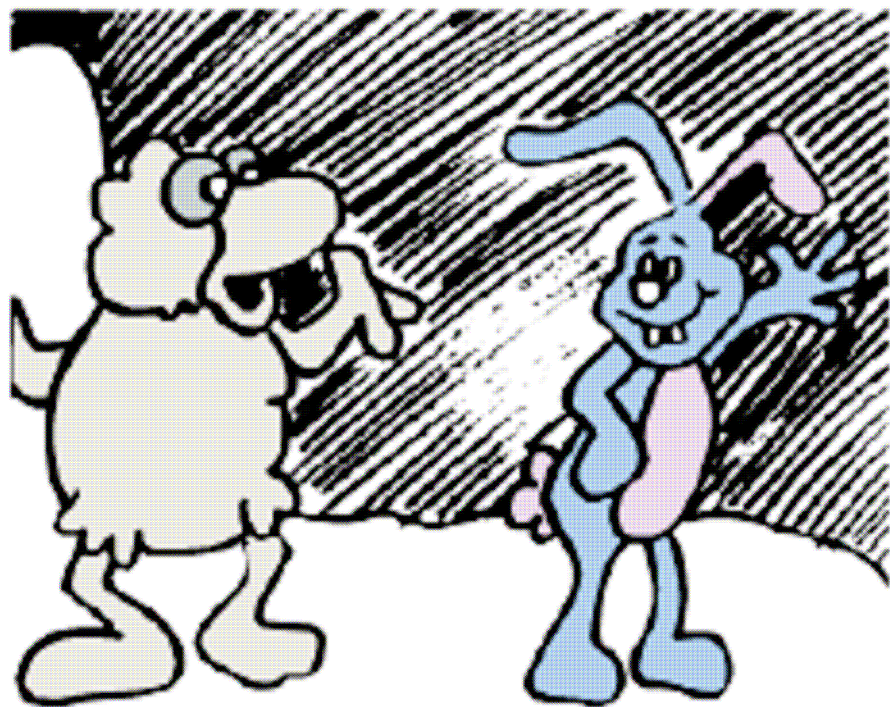
לראות את העולם

הגדול בחוץ."

ארנבת שעברה
שמעה את השיר
העצוב.
היא נכנסה למערה
והסתכלה סביב.

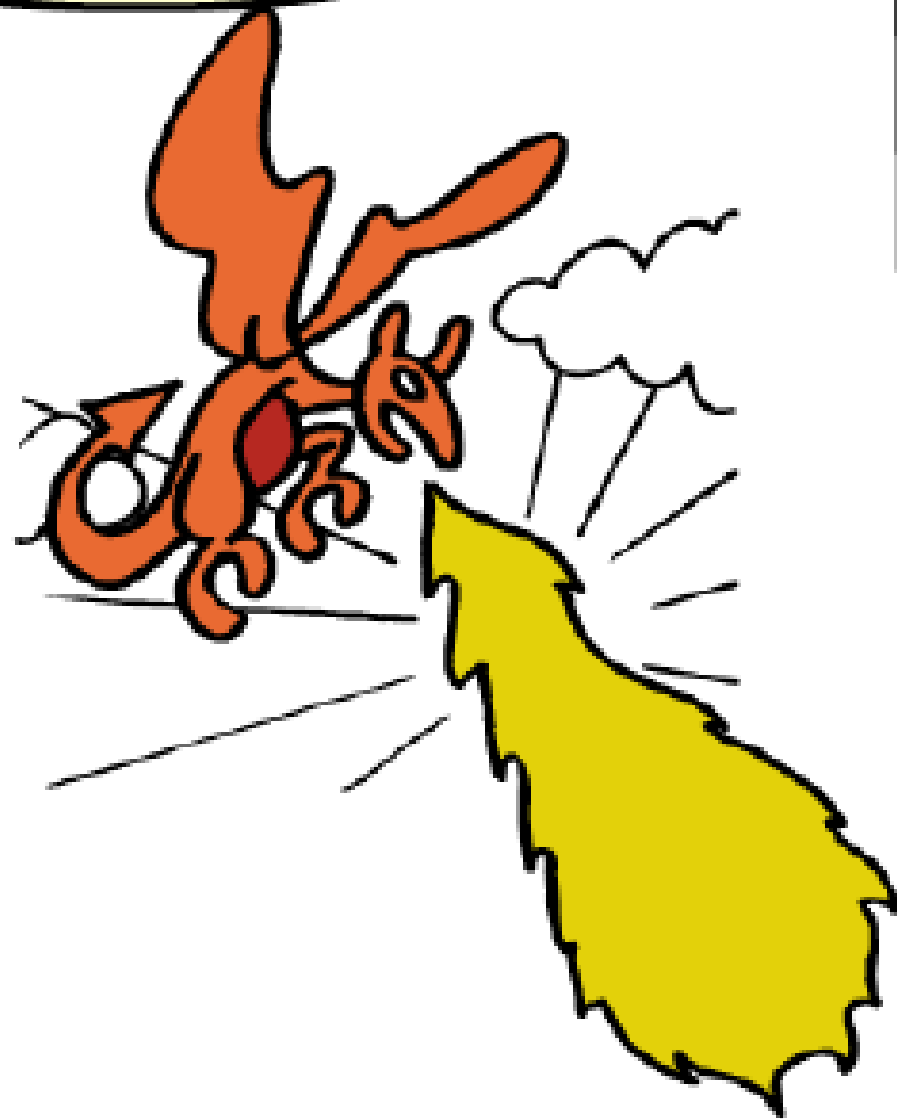
"הבית שלך מוצא חן
בעיניי!" קראה
הארנבת.
פיפקין הופתע!
"תרצה להיות חבר
שלי?" שאלה הארנבת.
"כן! כן!" קרא פיפקין
בחיוך רחב.

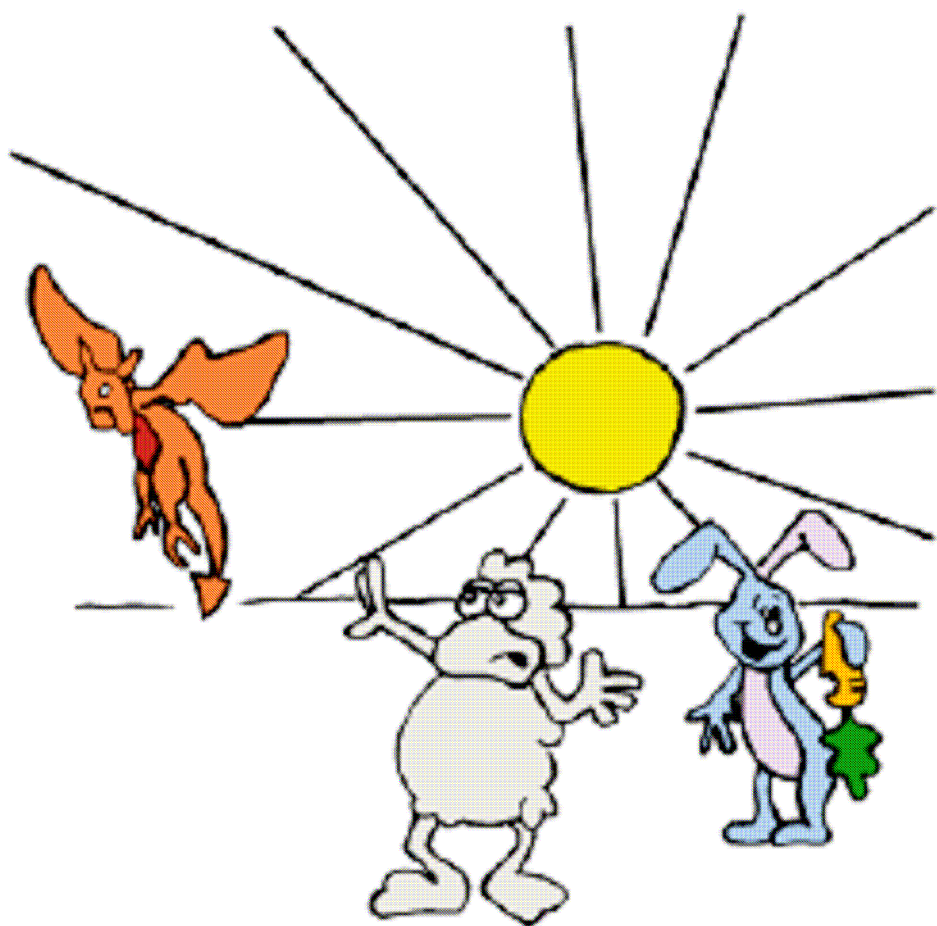
הם נעשו לחברים
טובים.
בלילה יצאו לאכול בגן
של השכן.
ולילה אחד השתעשעו
שם הרבה זמן ולא
הרגישו שהשמש
עולה.

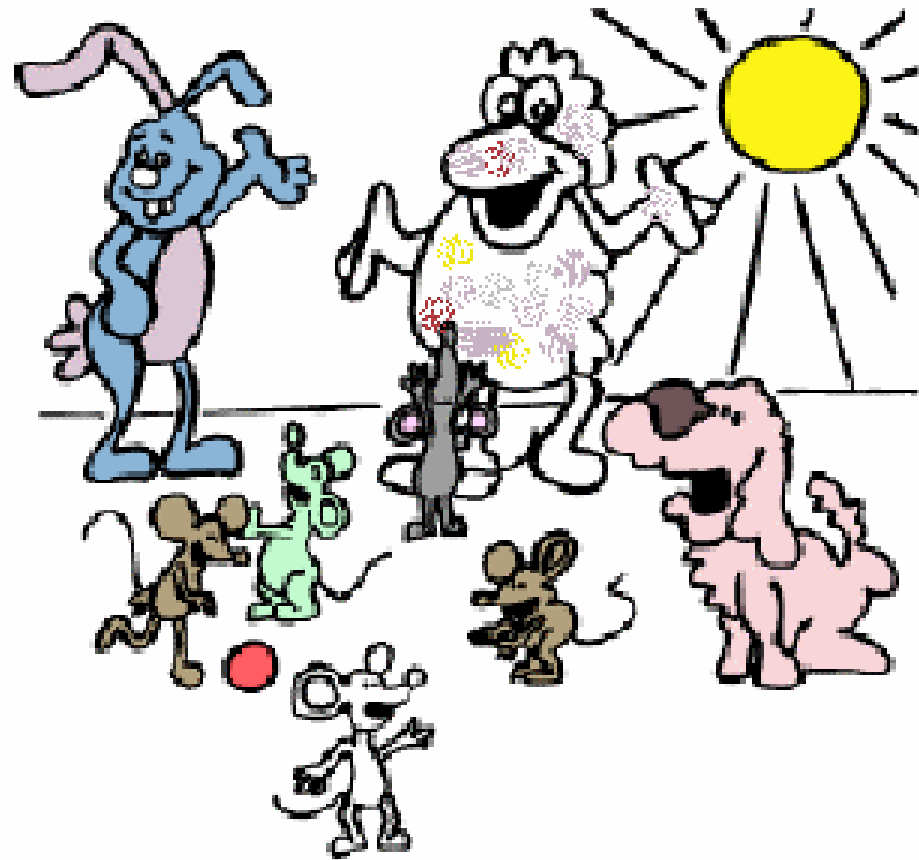
פתאום פיפקין ראה
כדור אש גדול
בשמיים.
הוא נבהל.
"הצילו! זה דרקון
השמיים!" קרא.

אבל הוא ראה
שהארנבת לא
מפחדת.
והבין שהשמש אינה
דרקון ולא רוצה
להזיק לו.

לאט, לאט פיפקין
התרגל לשמש
והתיידד עם חברים
אחרים.
הוא עכשיו משתעשע
אתם באור השמש.
פיפקין האפור הוא
עכשיו צבעוני כולו!

